

Arrest

nr. 224 345 van 29 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die beiden handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, op 3 januari 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. CALAMARO verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 8 januari 2008 toe op het Belgische grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 13 januari 2009 twee beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arresten van 21 april 2009 (RvV 21 april 2009, nrs. 26 119 en 26 120).

1.3. Op 18 mei 2008 trof de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*).

1.4. Op 3 augustus 2009 dienden verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 2 september 2009 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

1.5. Bij schrijven van 16 september 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 2 oktober 2009 dienden verzoekers een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 16 november 2009 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

1.7. Op 26 november 2009 dienden verzoekers een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 9 februari 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest van 11 mei 2010 het beroep verwierp (RvV 11 mei 2010, nr. 43 235).

1.8. Op 15 juli 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard.

1.9. Op 28 september 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond.

1.10. Op 17 oktober 2011 werden verzoekers in kennis gesteld van twee bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.11. Bij schrijven van 2 augustus 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.12. Bij schrijven van 21 augustus 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaarde op 4 januari 2013 de aanvraag van 21 augustus 2012 onontvankelijk. Op 7 maart 2013 werd deze beslissing ingetrokken.

1.14. Op 31 maart 2015 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de aanvraag van 21 augustus 2012 op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

1.15. Op 14 augustus 2015 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in 1.11 vermelde aanvraag onontvankelijk. Het beroep tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder rolnummer RvV 178 553. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 augustus 2015 eveneens de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.16. Op 26 september 2016 dienden verzoekers een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 2 december 2016 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Bij arresten van 9 maart 2017 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissingen (RvV 9 maart 2017, nrs. 183 634 en 183 635).

1.17. Op 3 april 2017 dienden verzoekers een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 april 2017 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen houdende

de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Bij arrest van 13 september 2017 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissingen (RvV 13 september 2017, nr. 191 966).

1.18. Op 27 oktober 2017 dienden verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde op 1 december 2017 de aanvraag van 27 oktober 2017 onontvankelijk. Verzoekers werden hiervan op 8 december 2017 op de hoogte gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2017 werd ingediend door :

U.(…), M.(…) (R.R. (…))

Geboren te T.(…) op (…)

B.(…), L.(…) (R.R. (…))

Geboren op (…) te A.(…)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

B.(…), M.(…) (R.R. (…))

Geboren te S.(…) op (…)

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 23.04.2009 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en vroegen opnieuw asiel op 03.08.2009. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 02.09.2009. Hun derde asielaanvraag werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16.11.2009. Hun vierde asielaanvraag werd negatief afgesloten op 09.02.2010 met een weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven, na het afsluiten van hun aanvraag op basis van artikel 9ter op 28.09.2011, illegaal in België tot 26.09.2016, datum waarop ze voor de vijfde maal een asielaanvraag indienden. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 13.03.2017 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun zesde asielaanvraag werd afgesloten op 15.09.2017 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk één jaar en drie maanden voor de eerste, één maand voor de tweede, anderhalve maand voor de derde, twee maanden voor de vierde, zes maanden voor de vijfde en bijna zes maanden voor de zesde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor afpersing indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst maar zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij vrezen voor afpersing volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun zes asielprocedures naar voren brachten en dit niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen benadrukken expliciet dat zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omdat de mensenrechten er niet gerespecteerd zouden worden en omdat het heersende systeem aldaar hun toekomst volledig zou hypothekeren. Betrokkenen verwijzen in dit kader naar het rapport van Amnesty International (jaarrapport Rusland 2016/2017), naar een krantenartikel van Le Point d.d. 09.06.2017 en naar een krantenartikel van La Croix d.d. 09.06.2017 om te concluderen dat het menselijk gezien onmogelijk is om een kind dat in België geboren is en hier al negen jaar verblijft terug te sturen naar een land waar de mensenrechten niet gerespecteerd worden. Echter, de verwijzing naar de toestand in Tsjetsjenië vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun levens in gevaar zouden zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). De hier ingeroepen elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat hun zoon hier geboren is, dat hij hier reeds negen jaar woont en dat zij vrezen voor de toekomst van hun zoon in het land van herkomst. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgische wetgeving, niet automatisch enig recht op verblijf evenmin maakt het een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Betrokkenen vrezen voor zijn toekomst maar laten na dit te specificeren, het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door een begin van bewijs.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. We merken op dat betrokkene zijn leerplicht opstartte vanuit illegaal verblijf en dat het merendeel van zijn verplichte scholing plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun zoon in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun zoon bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder beroepen betrokkenen zich op het feit dat hun zoon geen nationaliteit zou hebben en geen paspoort, wat een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Uit het administratief dossier blijkt dat beide betrokkenen door de Russische ambassade geïdentificeerd werden als Russische onderdanen. Het lijkt ons dan ook zeer onwaarschijnlijk dat hun zoon niet over de Russische nationaliteit zou beschikken. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat zij geprobeerd hebben om een paspoort voor hun zoon te bekomen en dat dit hen geweigerd zou zijn omdat hij geen Russische onderdaan zou zijn. Het gaat hier dus om een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Rusland zou hebben, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat hij in Rusland niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel hun zoon in niet in Rusland is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Rusland. Verzoekers hebben immers de Russische nationaliteit en zijn in Rusland geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kind tot op zekere hoogte de Russische (en Tsjetsjeense) taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun zoon in België slechts voorlopig was. Dit wordt verder ondersteund door de informatie uit het terugkeergesprek d.d. 02.08.2016 waarin betrokkenen zelf verklaren dat hun zoon Nederlands, Russisch en Tsjetsjeens spreekt. Volledigheidshalve merken we op dat op het moment van het afsluiten van hun eerste asielprocedure hun zoon ongeveer vier maanden oud was. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun zoon hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen beroepen zich op de medische situatie van mijnheer U.(...) die maakt dat hij vreest voor zijn mentale gezondheid indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Ter staving legt hij een medisch attest d.d. 16.07.2009 voor van dr. P.(...). Echter, uit het administratief dossier blijkt dat ditzelfde medische attest onderdeel uitmaakte van de aanvraag 9ter, door betrokkenen ingediend op 11.09.2009. Deze aanvraag 9ter werd ongegrond afgesloten op datum van 28.09.2011 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, door betrokkenen betekend op 17.10.2011. Het hier voorgelegde attest werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Bovendien ging de ongegronde beslissing gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 01.02.2012. Betrokkenen dienden nog een tweede aanvraag 9ter in op datum van 24.08.2012, die onontvankelijk afgesloten werd op 14.08.2015 en eveneens gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkenen betekend op 21.08.2015. Betrokkenen voegen bij huidige aanvraag 9bis geen nieuwe medische stukken toe die zij niet reeds naar voor brachten tijdens hun beide aanvragen 9ter en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Volledigheidshalve merken we op dat de Belgische ambassade zich niet in de noordelijke Caucasus bevindt, maar in Moskou. Betrokkenen worden dan ook niet verplicht terug te keren naar de deelrepubliek Tsjetsjenië.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds begin 2008 ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij verschillende cursussen gevolgd zouden hebben, dat mijnheer perfect Nederlands zou praten, dat mijnheer gewerkt heeft zolang dit mocht, dat zij beiden werkbeloftes zouden kunnen voorleggen en dat mijnheer 5 deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt, twee inschrijvingsfiches voor Nederlandse taallessen, een verklaring van de Hasseltse burgemeester, een arbeidsovereenkomst d.d. 23.10.2012, drie loonfiches, een bewijs dat mevrouw lessen Nederlands volgde in schooljaar 2013/2014 en een verklaring vanwege het OCMW d.d. 11.09.2014) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, d.d. 27.10.2017 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop d.d. 15.09.2017 van hun asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).

(...)"

1.20. Op dezelfde dag trof de gemachtigde van de staatssecretaris ook twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) in hoofde van beide verzoekers. Verzoekers werden hiervan tevens op 8 december 2017 in kennis gesteld.

Deze beslissingen vormen de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: U.(...), M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: T.(...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 08.10.2017 te verlaten, aan betrokkene betekend op 28.09.2017.

(...)"

Ten aanzien van verzoekster:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: B.(...), L.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: A.(...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door: B.(...) M.(...), geboren op (...), nationaliteit: Russische Federatie

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 08.10.2017 te verlaten, aan betrokkene betekend op 28.09.2017.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de 'onderzoeksverplichting' en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekers lijken tevens van oordeel dat er sprake is van "overmacht". Zij stellen in hun middel het volgende:

"Overwegende dat de tegenpartij op 1 december 2017 de aanvraag op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 dd 17 oktober 2017 onontvankelijk heeft verklaard.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Dat de tegenpartij stelt dat de aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Dat verzoekers niet akkoord kunnen gaan met deze stelling.

Dat de wet geen definitie geeft van wat buitengewone omstandigheden zijn en dat de tegenpartij zelf nooit via een positieve beslissing inzake een regularisatieaanvraag een definitie heeft gegeven van wat zulke omstandigheden zijn.

Dat verzoekende partijen de bestreden beslissing dus niet verstaan daar zij in hun aanvraag meerdere ernstige elementen ter kennis van de tegenpartij hebben gebracht.

Dat de bestreden beslissing geen adequaat antwoord geeft op de door verzoekers aangehaalde elementen.

Dat deze manier van handelen een schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen uitmaakt.

Overwegende dat de tegenpartij stelt dat verzoekers niet aangeven om welke redenen de toekomst van hun zoontje in geval van terugkeer naar hun thuisland in gedrang zou worden gebracht.

Dat niettemin uit de initiële aanvraag duidelijk blijkt dat het systeem in Tsjetsjenië hun zoontje totaal zou uitsluiten aangezien deze in België is geboren van ouders die het land in 2008 hebben verlaten.

Dat de menselijke rechten er niet worden geëerbiedigd en dat schendingen inzake dus waarschijnlijk zijn.

Dat verzoekers in hun initiële aanvraag het volgende hebben aangehaald " ... La crainte de voir le futur de mon enfant né en Belgique totalement hypothéqué par le système qui prévaut en Tchétchénie. Mon enfant n 'y sera pas accueilli par le fait qu 'il est né en Belgique et que ses parents ont fui le pays depuis l 'année 2008. Toutes les exactions sont possibles dans un tel climat dans un pays où les droits humains ne sont pas reconnus mais bafoués sans aucun scrupule ... -

Overwegende dat de tegenpartij de situatie in het land van herkomst niet betwist, dat deze situatie algemeen, en internationaal bekend is en dat de bestreden motivatie daar geen woord over rept.

Dat de motivatie inzake manifest onvoldoende is.

Overwegende dat de tegenpartij het verslag van psychiater P.(...) niet in overweging heeft genomen en dit om de reden dat dit verslag reeds eerder in het kader van een aanvraag op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet werd neergelegd.

Dat dit geen voldoende motivering is aangezien wat verzoekers hebben aangehaald.

Dat verzoeker de nadruk heeft gelegd op de inhoud van dit verslag, en specifiek op de conclusie daarvan waaruit blijkt dat een terugkeer naar het thuisland een enorm impact zou hebben op hem daar hij tengevolge van de opgelopen mishandelingen met mentale problemen moet kampen, dat de schendingen van mensenrechten nog steeds gebeuren en dat de meest elementaire rechten niet worden geëerbiedigd. Overwegende dat verzoeker expliciet heeft gevraagd dat dit verslag zou worden in acht genomen, en specifiek met de conclusie waaruit blijkt dat een terugkeer naar het thuisland niet wenselijk is aangezien de opgelopen traumas.

Dat deze conclusie als volgt luidt: "Pour des raisons évidentes liées a la contre-indication de confronter le patient a des éléments ressemblant ou évoquant pour lui des éléments du traumatisme dont il a été victime, il est tout a fait contre-indiqué au plan médical qu 'il soit renvoyé vers son pays d'origine-

Overwegende dat de tegenpartij de positie van Dokter Picard niet heeft onderzocht rekening houdend met de proportionaliteit zoals verzoeker dat expliciet in zijn inleidende aanvraag heeft gevraagd."

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre daarin de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt aangevoerd aangezien verzoekers duidelijk verzuimen aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt artikel 9bis van de vreemdelingenwet als de juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor

zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 oktober 2017 met betrekking tot de "buitengewone omstandigheden" verwezen naar hun uiteenzetting betreffende de gegrondheid van hun aanvraag en dat zij zich in dit kader beriepen op:

"Je base cette demande sur l'art. 9 Bis de la loi 15.12.1980 modifiée par l'art.12 de la loi du 15.09.2009 et sur le fait -pour établir les circonstances exceptionnelles requises par la loi que je fais partie du groupe de personnes dites « vulnérables » parce qu'elles se trouvent dans des circonstances humanitaires spéciales qui empêchent le retour au pays pour préserver la sauvegarde des droits de l'homme à une vie « digne », plus particulièrement étant donné que l'avenir de mon enfant est en jeu notamment au niveau de sa scolarité mais aussi du haut risque couru pour un si jeune enfant d'être, alors qu'il est né en Belgique, propulsé dans un pays qu'il ne connaît pas et où, il est de notoriété, que les droits humains ne sont pas respectés.

Je possède toutes les preuves que j'ai effectué des formations, que je parle parfaitement le néerlandais et que j'ai travaillé quand la loi me le permettait.

Je peux également apporter la preuve que des patrons sont prêts à demander pour moi et ma compagne les autorisations de travailler dès que votre office le leur permettra.

J'introduis la présente, comme le prévoit ladite loi, via l'administration communale où je réside.

Par ailleurs j'ajoute à la présente demande la copie des deux premières pages de mon passeport national et de celui de ma compagne, ce qui permet d'établir nos identités.

Mon fils n'a actuellement pas de nationalité et donc pas de passeport, ce qui représente également une circonstance exceptionnelle rendant particulièrement difficile un voyage vers un pays où en sus les droits de l'homme ne sont pas respectés et où l'on peut donc attendre n'importe quel exaction de la part des autorités.

Je suis connu pour être sur le territoire de la Belgique de manière permanente depuis que j'y ai introduit ma première demande d'asile en date du 5 Janvier 2008.

Je reconnais bien évidemment que j'ai introduit plusieurs (6) demandes d'asile et de régularisation de séjour qui n'ont pas abouti. Je puis expliquer mon acharnement à obtenir le séjour par deux motifs extrêmement sérieux :

1.

La crainte de voir le futur de mon enfant né en Belgique totalement hypothéqué par le système qui prévaut en Tchétchénie.

Mon enfant n'y sera pas accueilli par le fait qu'il est né en Belgique et que ses parents ont fui le pays depuis l'année 2008.

Toutes les exactions sont possibles dans un tel climat dans un pays où les droits humains ne sont pas reconnus mais bafoués sans aucun scrupule.

2-

Dans le cadre de mes demandes d'asile et notamment la dernière - clôturée par l'arrêt n°191 966 du 13 septembre 2017 - il est argué que la protection subsidiaire ne peut m'être appliquée en raison de l'absence de combats armés dans mon pays d'origine dans le cadre de la stricte application de l'article 48/4 de la loi du 15J2.1980 ...

Cependant je me permets de suggérer une lecture des sérieux rapports émis au sujet de mon pays et notamment le dernier rapport publié par Amnesty International pour aboutir à la conclusion que - humainement parlant-l'on ne peut imposer à un enfant né en Belgique depuis neuf ans de partir dans un pays où les droits humains ne sont pas respectés.

3.

Même si mes demandes basées sur l'article 9 ter n'ont pas abouti au niveau du fond, il fait tenir en considération que je souffre personnellement d'un traumatisme dont je n'arrive pas à me remettre et qui me fait craindre le pire pour mon avenir mental si je devais me retrouver dans ce pays qui a détruit ma santé mentale parce que les droits humains n'y étaient pas – au moment de ma fuite - et n'y sont toujours pas reconnus.

A ce propos il ne faut pas négliger, même si cela n'a pas été reconnu comme qualifié dans le cadre de l'article 9 ter, que le rapport du docteur, E.(...) P.(...) dont les qualités sont reconnues, faisait état de ce qui suit et qui peut être pris en considération dans le cadre de la présente demande pour l'évaluation de ma demande sur le plan de la proportionnalité entre le dommage que me causerait l'application de la règle stricte en la matière et la possibilité offerte à vos services de pouvoir considérer que je puis bénéficier d'une dérogation à ladite règle :

Le docteur P.(...), psychiatre reconnu, décrit donc en date du 16 juillet 2009 :

« les éléments constitutifs d'un état de stress post-traumatique caractérisé d'une part par la confrontation à un stress au cours duquel il a été menacé et maltraité, mais au cours duquel d'autres personnes ont été menacées, blessées et tuées et, d'autre part par l'irritabilité, des épisodes de flash-back avec impression d'être suivi, frappé en sorte qu'il tombe, avec un sursaut final, la peur des contrôles et des arrestations en Tchétchénie et, d'autre part, lui font craindre qu'il ne soit renvoyé dans son pays où il risque d'être assassiné, l'impression d'être vieux, bien plus âgé que son âge réel, différent de ceux, qui n'ont pas connu un tel traumatisme, troubles du sommeil avec insomnies d'endormissement, M. U.(...) se couche vers 3 heures du matin pour se réveiller vers 7 heures, non reposé ; Son sommeil est entrecoupé de cauchemars avec réveil anxieux, agité, en sueur. Ses cauchemars fréquents comportent des scénarii au cours desquels il voit des amis explosés ou tués devant lui, il se voit tuant des soldats russes et étant lui-même tué par des officiers masqués travaillant pour le dictateur tchétchène, semblables à ceux qui Vont réellement arrêté. » -

Et le psychiatre de conclure ceci ;

- Pour des raisons évidentes liées à la contre-indication de confronter le patient à des éléments ressemblant ou évoquant pour lui des éléments du traumatisme dont il a été victime, il est tout à fait contre-indiqué au plan médical qu'il soit renvoyé vers son pays d'origine. -

Il apparaît de manière évidente que la conclusion du psychiatre P.(...) s'applique au plan humain si l'on prend la peine de se rendre compte de l'impact qu'aurait sur moi un retour dans le pays non seulement parce que j'y ai subi les persécutions ayant gravement entamé mon état mental mais, qui plus est, où de telles persécutions perdurent plus que jamais et où les droits plus élémentaires ne sont pas respectés tel celui d'appartenir à un groupe de personnes comme les homosexuels.

Vous connaissez parfaitement ma situation familiale ...

J'ai un enfant – M.(...) - né le (...) en Belgique à (...) et scolarisé à la Katholieke Jenaplanschool (...) » depuis le 22.04.2014,

Il faut bien considérer que la langue que parle parfaitement notre enfant est la langue néerlandaise, ce qui constituerait un inconvénient supplémentaire pour continuer sa scolarité dans un pays qu'il ne connaît pas et qui ne le reconnaîtra pas parce qu'il est né en Belgique de parents ayant fui ses exactions,

Comme vous le savez également aussi bien ma compagne et moi-même, nous avons fait des formations ~ dont les preuves sont déjà dans notre dossier administratif- pour accélérer notre bonne intégration dans votre pays et je suis parvenu à travailler dès que l'autorisation m'en a été donnée

Nous pourrions produire à l'appui de la présente demande une promesse d'embauche et une attestation d'un patron qui est prêt et restera disponible pour introduire pour nous une demande de permis de travail dès que votre office accepterait de l'y autoriser.

Je puis affirmer sur notre honneur que nous avons une réelle peur de retourner dans le pays qui continue à être mis en exergue par tous à cause de son non respect affiché des droits humains, pays où nous avons souffert et qui n'accueillera pas notre enfant né dans votre pays.

Je demande donc la régularisation de notre séjour sur base du travail et avec obligation de travailler pour renouveler le séjour que vous accepteriez de nous octroyer.

Nous donnons donc notre garantie que nous entretenons actuellement notre famille de par nous mêmes et que nous continuerons à l'entretenir au moyens des revenus provenant de notre travail dès que votre office permettra à nos futurs patrons respectifs d'introduire pour nous des demandes de permis de travail.

La loi belge (9bis) m'autorise à demander le séjour de plus de trois mois dans votre pays à la condition de respecter les formes qui sont indiquées ci-dessus et lors de circonstances exceptionnelles.

J'estime que je me trouverais en cas de retour dans mon pays d'origine dans la détresse que je décrivais ci-dessus et qui mettrait sérieusement l'avenir de notre enfant en péril.

Je joins à la présente l'attestation scolaire de notre enfant, le rapport 2016-2017 d'Amnesty International sur la Tchétchénie, l'article du « Point » Aujourd'hui en Tchétchénie tout le monde a peur, l'article de Pierre Cochez du 29.05.2017, Emmanuel Macron : « vigilant » sur le sujet des droits de l'homme en Tchétchénie ...et je considère que toutes attestations déposées antérieurement en votre office font partie intégrante de notre dossier administratif et donc de la présente demande."

2.7. Verzoekers betogen in hun middel dat de eerste bestreden beslissing geen adequaat antwoord biedt op de door hen in hun aanvraag aangehaalde elementen. De Raad merkt op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen. In zoverre verzoekers de Raad in hun middel uitnodigen om de aanvraag opnieuw te beoordelen, gaat dit de bevoegdheid van de Raad te boven.

2.8. Vervolgens gaan verzoekers in hun middel in op de overwegingen uit de bestreden beslissing die betrekking hebben op de situatie van hun minderjarige kind. Verzoekers betwisten dat zij in de aanvraag niet zouden hebben verduidelijkt om welke reden zij vrezen voor de toekomst van hun minderjarig kind bij een terugkeer naar hun land van herkomst, zoals volgens hen in hun aanvraag werd opgeworpen. Zij wijzen erop dat zij in hun aanvraag hebben aangehaald dat de mensenrechten niet worden gerespecteerd in hun land van herkomst en dat hun kind niet verwelkomd zal worden omdat hij in België is geboren en het kind is van twee burgers die het land zijn ontvlucht. Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden aangezien in de beslissing wel degelijk wordt ingegaan op de situatie van het minderjarige kind: *“Betrokkenen halen aan dat hun zoon hier geboren is, dat hij hier reeds negen jaar woont en dat zij vrezen voor de toekomst van hun zoon in het land van herkomst. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgische wetgeving, niet automatisch enig recht op verblijf evenmin maakt het een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Betrokkenen vrezen voor zijn toekomst maar laten na dit te specificeren, het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door een begin van bewijs.”* Er wordt in de beslissing ook ingegaan op de scholing van het kind, op zijn nationaliteit en op het feit dat er via zijn ouders nog culturele bindingen met Rusland en Tsjetsjenië bestaan. Verzoekers tonen in hun middel niet aan dat de overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet deugdelijk zouden zijn.

2.9. Waar verzoekers poneren dat de beslissing *“geen woord rept”* over de situatie in hun land van herkomst, die volgens hen algemeen en internationaal bekend is, kunnen zij evenmin worden gevolgd. In de eerste bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende gemotiveerd inzake de mensenrechtenschendingen en de algemene situatie in hun land van herkomst: *“Betrokkenen benadrukken expliciet dat zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omdat de mensenrechten er niet gerespecteerd zouden worden en omdat het heersende systeem aldaar hun toekomst volledig zou hypothekeren. Betrokkenen verwijzen in dit kader naar het rapport van Amnesty International (jaarrapport Rusland 2016/2017), naar een krantenartikel van Le Point d.d. 09.06.2017 en naar een krantenartikel van La Croix d.d. 09.06.2017 om te concluderen dat het menselijk gezien onmogelijk is om een kind dat in België geboren is en hier al negen jaar verblijft terug te sturen naar een land waar de mensenrechten niet gerespecteerd worden. Echter, de verwijzing naar de toestand in Tsjetsjenië vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun levens in gevaar zouden zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat*

verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). De hier ingeroepen elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

2.10. Verzoekers stellen verder dat er geen rekening zou zijn gehouden met het neergelegde verslag van verzoekers psychiater. Zij wijzen erop dat zij de nadruk hebben gelegd op de inhoud van dit verslag en dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet louter kon verwijzen naar het feit dat dit stuk reeds eerder werd beoordeeld in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers betogen dat er niet werd geantwoord op hun vraag om het verslag van de psychiater mee te nemen in de proportionaliteitstoets.

De Raad stelt vast dat in de beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het verslag van de psychiater en wordt overwogen dat: *“(…) uit het administratief dossier blijkt dat ditzelfde medische attest onderdeel uitmaakte van de aanvraag 9ter, door betrokkenen ingediend op 11.09.2009. Deze aanvraag 9ter werd ongegrond afgesloten op datum van 28.09.2011 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, door betrokkenen betekend op 17.10.2011. Het hier voorgelegde attest werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Bovendien ging de ongegronde beslissing gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 01.02.2012. Betrokkenen dienden nog een tweede aanvraag 9ter in op datum van 24.08.2012, die onontvankelijk afgesloten werd op 14.08.2015 en eveneens gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkenen betekend op 21.08.2015. Betrokkenen voegen bij huidige aanvraag 9bis geen nieuwe medische stukken toe die zij niet reeds naar voor brachten tijdens hun beide aanvragen 9ter en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.”* In hun middel bevestigen verzoekers dat zij, vooraleer zij huidige aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienden, reeds een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van dezelfde wet hadden ingediend, waarbij zij gebruik maakten van hetzelfde medische getuigschrift.

Terloops merkt de Raad op dat artikel 9bis, §2, 4°, van de vreemdelingenwet voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om *“(…) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de beslissing dat het neergelegde attest reeds beoordeeld werd in de ongegrondheidsbeslissing van 28 september 2011 en dat ook een latere procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet negatief werd afgesloten, waarna opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve, in voorliggend geval, rechtsgeldig concluderen dat de aangebrachte medische elementen geen andere beoordeling wettigen. Toch wordt in de beslissing ook nog ingegaan op de impact van een eventuele terugkeer op de mentale gezondheid van verzoeker in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de beslissing wordt immers gesteld dat *“de Belgische ambassade zich niet in de noordelijke Caucasus bevindt, maar in Moskou. Betrokkenen worden dan ook niet verplicht terug te keren naar de deelrepubliek Tsjetsjenië.”*

Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij stellen dat niet zou zijn geantwoord op de oproep uit hun aanvraag om het verslag van de psychiater alsnog te beoordelen in het licht van de ‘humanitaire’ regularisatie-aanvraag. Bijgevolg wordt in de beslissing wel degelijk rekening gehouden met de onwenselijkheid van een terugkeer naar het ‘thuisland’ in het licht van de aldaar opgelopen trauma’s. Nu verzoekers zich in hun aanvraag hebben beperkt tot de situatie in Tsjetsjenië en de aldaar opgelopen trauma’s, is het geenszins kennelijk onredelijk of tegenstrijdig dat de gemachtigde van de staatssecretaris erop wijst dat zij niet vereist zijn om terug te keren naar hun regio van origine.

2.11. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk gaat door te overwegen dat de elementen inzake verblijfsduur, integratie en het voornemen om te werken *“niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in deze fase behandeld worden”*.

Verzoekers tonen immers niet concreet aan dat deze elementen hen zouden belemmeren om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland. Door de ingeroepen elementen in het verzoekschrift te hernemen en te stellen dat deze zowel op de ontvankelijkheid als de gegrondheid betrekking hebben, maken verzoekers niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij deze beoordeling bepaalde gegevens niet of niet voldoende in overweging zou hebben genomen of dat de eerste bestreden beslissing op dit punt niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

Er dient overigens te worden aangestipt dat het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State, waarnaar ook wordt verwezen: *“De omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de ingeroepen elementen en met de stukken en rapporten die aan de aanvraag werden toegevoegd. Er wordt echter ook duidelijk gemotiveerd om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

2.13. Wat de verwijderingsmaatregelen betreft, thans de tweede en derde bestreden beslissing, betwisten verzoekers in hun middel geenszins de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij *“niet in het bezit (zijn) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”* waardoor er op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk als juridische grondslag wordt vermeld, voor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel een verplichting bestond om betrokkenen een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers betogen enkel dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, ook de bevelen vernietigd dienen te worden. Gelet op bovenstaande bespreking hebben verzoekers geen gegrond middel ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, waardoor er geen reden bestaat om deze te vernietigen.

2.14. Er werd geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht. Verzoekers hebben geen *“overmacht”* (machtoverschrijding) aangetoond.

2.15. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN